

מונטנגרו

טיול של קבוצת מטיילים מגדוד צנחנים 420 וחברים

"העולם הוא שמועה, קרא ניר ברעם לספרו,
המספר על אדם ההולך למקום שבו ניתן
להעלים זיכרונות.

אנחנו ביקשנו את ההפך, ומצאנו מקום בעולם
שבו ניתן לאגור זיכרונות אשר יעשירו את עולמנו."

הפעם יצאנו לטיול קצר, קומפקטי אך מדהים.
בחרנו את אחד היעדים היותר מתיירים.

ארזנו לנו על פי המלצתו של יואב המדריך,
שתי ערכות חפצים: האחת מיותרת ואחת שצריך.

אז במה דברים אמורים ומה הם המיותרים? אם כבר שאלתם,
למשל במעיל נגד גשם, בסוודר חמים ואפילו מטריה לא שכחתם.

במחלקת החפצים שצריך, התגלו כמה תופעות מדאיגות.
ראשית, ההולכים על שתיים פחתו, והתרבו הנסמכים על מקלות.
שנית, על כמה פדחות נפרשו כמו סככות, מצנפות רחבות שוליים,
ולא סתם, אלא כאלה שבהן הפנים נעלמות בירכתיים.

עוד במערכת הדברים שצריך, פשטה לה אופנה חדשה.
לחולצות המותג קצרות השרוול, נוספו שרוולים נפרדים בני תלישה.
כאן המקום לדון בקצרה בחולצות, שמטיול לטיול הולכות וכובשות.
ממיטב האופנה ובשלל צבעים, לגברים את הכרס הן מסתירות.

לכל טיול מאורגן יש ארבעה מרכיבים עיקריים.
הראשון, הרכב הקבוצה ולכידות החברים.

השני, הבחירה של יעדי הטיול והכנת תוכנית מגניבה,
אשר מטרתה למנוע מראש חשש לפישול, מכל סוג וסיבה.

על חלקים אלו יש לנו שליטה ממש די טובה,
והניסיון מלמד שהצלחנו להיות כמעט משפחה.

חלק שלישי, גם הוא מותנה בבחירה שלנו ולא במזל,
צריך מדריך מנוסה שמבין עניין, המתאים לכל מזג אוויר ובכלל.

ואכן, קבוצת מטיילים משפחתית זו שלנו זכתה באוצר,
ביואב חרמוני שאין שני לו בכל ארצות הניכר.

נותר עוד מרכיב נוסף, רביעי, שעליו אין שליטה לאיש.
מזג האויר שיכול להסביר פנים, או חלילה להבאיש.

מונטנגרו

טיול של קבוצת מטיילים מגדוד צנחנים 420 וחברים

הפעם נפלה עלינו ברכה אמיתית משמים.
גשם לא ירד, רק שמש זרחה ובירכיות שחו להן במים.

טיולנו החביב, במחוזות הבלקן ובארץ ההר השחור,
התנהל בניחותא באוטובוס תיירים ממוזג, מרופד וצחור,

אך לפעמים נאלצנו אותו לנטוש, ולרדת ברמה,
לאיזה ג'יפ, מיני ואן או לסתם שאטל אל העין הכחולה.

לאחר יום של טלטולים בג'יפ, כשהגב כמעט ונשבר,
בנסיעה בדרכי עפר מתפתלות, בין בתים התלויים על ההר,

חזרנו אל **איבן** הנהג ואל אוטובוס התיירים הממוזג.
התרפקנו על מושביו המרופדים, מבסוטים עד הגג.

הטיול התנהל בדרך כלל, לאורך נתיב זרימתו של הנהר Teba.
עד שבאחד הימים עזבנו את מעוז Bianca והמשכנו בדרך הטבע.

שמנו פעמינו אל עבר הקניון העמוק ואל גשר הפרטיזנים הנודע,
שם מיטיבי הלכת שבינינו, דידו עליו לאורכו, הלוך ובחזרה.

הפרטיזנים האמיצים שבינינו, גלשו באומגה כשהם בשכיבה וארוזים.
חולפים מעל התהום במהירות, מתרשמים מנוף אחוזי פחד גבהים.

לבסוף מגיעים (לא כולם) לתחנה הסופית ומקום מבטחים,
ושוב ממשיכים במיזוג, שרועים על ריפוּדי הקטיפה ומנמנמים.

עצירה קלה בתחנת דרכים לטעינת קפה והתרוקנות מנוזלים.
לאן ממשיכים? זה ברור ומובן, טרם ביקרנו בכל האגמים.

אגם העין הכחולה לנו קרץ מזוויות הצילום הרבות,
והאגם השחור בז לנו על שאפילו לא העזנו בו לשחות.

לעומתם האגם הגדול ביותר, זימן לנו חווית שיט נעימה,
כדי שנוכל לצלם קורמוראנים ואת פרח הנימפאה הלבנה.

זהו, הגענו הלום, אל היום הפחות מיוחל בטיול,
אך אל נא תיפול רוחנו, עוד פתוחה דרכנו לחו"ל.

נשים ייבנו במרטין הנמרץ והבלתי נלאה, שיחיה.
וכְשֶׁנִקְרָא שוב לדגל, בל יהי בנו רך לבב אשר לא ייצא!